

2) Villeroy & Boch Belgium SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. – Villeroy & Boch SAS/Komisja Europejska

(Sprawa C-644/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Belgijski, niemiecki, francuski, włoski, niderlandzki i austriacki rynek instalacji sanitarnych do łazienek — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Koordynacja cen i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite naruszenie — Dowód — Grzywny — Nieograniczone prawo orzekania — Rozsądny termin — Proporcjonalność)

(2017/C 104/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Villeroy & Boch SAS (przedstawiciel: J. Philippe, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, L. Malferrari i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Villeroy & Boch SAS zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia – Hiszpania) – Banco Primus SA/Jesús Gutiérrez García

(Sprawa C-421/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy zawierane przez przedsiębiorców z konsumentami — Nieuczciwe warunki umowy — Umowy kredytu hipotecznego — Egzekucja wierzytelności zabezpieczonej hipoteką — Termin zawity — Zakres kompetencji sądów krajowych — Powaga rzeczy osądzonej)

(2017/C 104/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Primus SA

Strona pozwana: Jesús Gutiérrez García

Sentencja

- 1) Artykuły 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak czwarty przepis przejściowy Ley 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social (ustawy 1/2013 o środkach służących wzmocnieniu ochrony dłużników hipotecznych oraz o restrukturyzacji długu i najmie socjalnym) z dnia 14 maja 2013 r., uzależniającemu wykonywanie przez konsumentów – w stosunku do których przed dniem wejścia w życie ustawy zawierającej ów przepis wszczęte zostało postępowanie w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, niezakończone przed tym dniem – przysługującego im prawa do wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego opartego na zarzucie dotyczącym nieuczciwego charakteru warunków umowy od dochowania miesięcznego terminu zawitego na jego wniesienie, liczonego od dnia następującego po dniu wejścia w życie owej ustawy.
- 2) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, takiemu jak wynikające z art. 207 Ley 1/2000, de Enjuiciamiento Civil (ustawy 1/2000 kodeks postępowania cywilnego) z dnia 7 stycznia 2000 r., zmienionej przez Ley 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social (ustawę 1/2013 o środkach służących wzmocnieniu ochrony dłużników hipotecznych oraz o restrukturyzacji długu i najmie socjalnym) z dnia 14 maja 2013 r., następnie przez Real Decreto-Ley 7/2013, de medidas urgentes de naturaleza tributaria, presupuestaria y de fomento de la investigación, el desarrollo y la innovación (dekret z mocą ustawy 7/2013 dotyczący pilnych środków o charakterze podatkowym lub budżetowym i wspierający badania, rozwój i innowacje) z dnia 28 czerwca 2013 r. oraz Real Decreto-ley 11/2014, de medidas urgentes en materia concursal (dekret z mocą ustawy 11/2014 dotyczący pilnych środków w dziedzinie upadłości) z dnia 5 września 2014 r., które zakazuje sądowi krajowemu ponownego badania z urzędu, czy warunki umowy mają nieuczciwy charakter, jeżeli w orzeczeniu korzystającym z powagi rzeczy osądzonej wydane zostało już rozstrzygnięcie w przedmiocie zgodności z prawem całokształtu warunków owej umowy w świetle rzeczony dyrektywy.

Natomiast w przypadku istnienia jednego, względnie kilku warunków umowy, których nieuczciwy charakter nie był jeszcze badany w ramach wcześniejszej kontroli sądowej spornej umowy, która to kontrola zakończyła się wydaniem orzeczenia korzystającego z powagi rzeczy osądzonej, dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, do którego zgodnie z przepisami wnoszone są nadzwyczajne powództwa przeciwegzekucyjne, ma obowiązek dokonania – na wniosek strony lub z urzędu, o ile posiada niezbędne ku temu informacje na temat stanu prawnego i faktycznego – oceny nieuczciwego charakteru tychże warunków.

- 3) Wykładni art. 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13 należy dokonywać w ten sposób, że:

- badanie, czy warunek umowy zawartej pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem ma nieuczciwy charakter, zakłada ustalenie, czy warunek ów stwarza znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron umowy na niekorzyść konsumenta. Badanie to należy przeprowadzić w świetle przepisów krajowych znajdujących – wobec braku porozumienia stron w tym zakresie – zastosowanie do środków, jakimi konsumenci dysponują zgodnie z uregulowaniem krajowym dla celów spowodowania zaprzestania stosowania tego typu warunku, charakteru towarów lub usług, których umowa dotyczy, oraz wszystkich okoliczności towarzyszących zawarciu tejże umowy;
- jeśli sąd odsyłający jest zdania, że warunek umowy dotyczący sposobu obliczania odsetek zwykłych, taki jak sporny w postępowaniu głównym, nie został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 tej dyrektywy, ciąży na nim obowiązek zbadania, czy warunek ten jest nieuczciwy w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej samej dyrektywy. W ramach takiego badania sąd odsyłający musi w szczególności porównać metodę obliczania stawki odsetek zwykłych przewidzianą przez ową klauzulę i rzeczywistą stawkę tychże odsetek ze zwykle stosowanymi metodami ich obliczania oraz stawką odsetek ustawowych, a także ze stawkami odsetek stosowanymi na rynku w chwili zawarcia umowy stanowiącej przedmiot sporu w postępowaniu głównym w odniesieniu do kredytu równoważnej wysokości i udzielonego na równoważny okres co w przypadku badanej umowy kredytu, a
- jeżeli chodzi o ocenę przez sąd krajowy nieuczciwego charakteru warunku dotyczącego wcześniejszej natchmiastowej zapłaty całego długu w przypadku niewywiązywania się przez dłużnika przez określony czas z ciążących na nim zobowiązań, sąd odsyłający musi sprawdzić, czy przysługujące przedsiębiorcy uprawnienie do uznania całego kredytu za wymagalny jest uzależnione od niewywiązania się przez konsumenta ze zobowiązań o zasadniczym dla danego stosunku umownego znaczeniu, czy uprawnienie takie przysługuje w przypadkach, w których takie niewywiązanie się ma charakter wystarczająco poważny w stosunku do kwoty kredytu i okresu, na który go udzielono, czy uprawnienie to stanowi odstępstwo od mających zastosowanie w tym zakresie przepisów prawa powszechnie obowiązującego na wypadek braku szczególnego uregulowania w umowie oraz czy prawo krajowe przewiduje odpowiednie i skuteczne środki umożliwiające konsumentowi, w odniesieniu do którego stosowany jest taki warunek umowy, usunięcie skutków owej wymagalności kredytu.

- 4) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie dokonywanej w orzecznictwie wykładni przepisu prawa krajowego regulującego warunki dotyczące natychmiastowej wymagalności umów kredytu, takiego jak art. 693 ust. 2 ustawy 1/2000, zmienionej dekretem z mocą ustawy 7/2013, zakazującej sądowi krajowemu, który stwierdził, że dany warunek ma nieuczciwy charakter, uznania go za niebyły [bezszykowny], i odstąpienia od stosowania go, jeśli w rzeczywistości przedsiębiorca go nie zastosował, lecz postąpił zgodnie z wymogami owego przepisu prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 421 z 24.11.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – M/Minister for Justice and Equality Ireland and the Attorney General

(Sprawa C-560/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków, jakie muszą spełnić obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, aby móc ubiegać się o status uchodźcy — Wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej — Prawdopodobieństwo krajowej procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej, złożonego w następstwie oddalenia wniosku o przyznanie statusu uchodźcy — Prawo do bycia wysłuchanym — Zakres — Prawo do przesłuchania — Prawo do powoływania i przesłuchiwanie świadków)

(2017/C 104/17)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M

Strona pozwana: Minister for Justice, Ireland, Attorney General

Sentencja

Prawo do bycia wysłuchanym, jakie ma zastosowanie w ramach dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości [treści] przyznawanej ochrony, nie wymaga co do zasady, by – w przypadku gdy uregulowanie krajowe, takie jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, przewiduje dwie odrębne i następujące po sobie procedury rozpatrywania wniosków, odpowiednio, o nadanie statusu uchodźcy i o udzielenie ochrony uzupełniającej – wnioskującemu o udzielenie ochrony uzupełniającej przysługiwało prawo do przesłuchania w przedmiocie złożonego przez niego wniosku oraz prawo do powoływania i przesłuchiwanie świadków w trakcie tego przesłuchania.

Przesłuchanie należy jednak przeprowadzić, w przypadku gdy szczególne okoliczności dotyczące informacji i dowodów, jakimi dysponuje właściwy organ, albo osobistej lub ogólnej sytuacji, w jaką wpisuje się wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej, sprawiają, że jest ono konieczne do rozpatrzenia wniosku z pełną znajomością stanu faktycznego, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 z 9.3.2015.